

A hódító legendája 2.

NOW I RISE

felemelkedés

fine selection

KIERSTEN WHITE

AZ AND I DARKEN – LADA DRACUL: EGY SÓTÉT LÉLEK CÍMŰ
NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐJE

K I E R S T E N   W H I T E

NOW

I

RISE

f e l e m e l k e d é s

A HÓDÍTÓ LEGENDÁJA 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1

1453. január

A POKOL EGY ÜNNEPSÉG.

Legalábbis Radu meglehetősen biztos volt benne, hogy akár milyen is a pokol, egészen biztosan hasonlít erre az ünnepségre.

A zene parfümként szállt a levegőben, éppen csak annyira, hogy megédesítse, de ne uralkodjon el rajta. Mindenféle zenészek csoportjai tarkították a szigetet; meg lehetett pillantani őket a téli hónapokat túlélő, szívos zöldek között. Bár a fő étkezés később következett, kék ruhás szolgák libegtek át a tömegen tavirózsalevél alakú, étellel megrakott tálcákkal. A sziget mindkét oldalán lustán hömpölygött a Tundzsa-folyó.

Sok mindent lehetett mondani Murádról – Mehmed néhai apjáról és Radu egykori jótevőjéről –, de nem fukarkodott a luxussal. A szigeten lévő, általa építtetett háremkomplexum a halála óta nem volt használatban, de nem halványult el a dicsősége. A csempék csillogtak. A falak faragott kövei fényűzést és békét ígértek. A szökőkutak vidáman csörgedeztek, együtt a környező folyóval.

Radu a geometrikus mintába rendezett épületek között bolyongott, amelyek olyan biztos egymásutánban sorakoztak, mint ahogy

a folyó ömlött a medrében. Tudta, hogy felesleges, és hogy ettől nem fogja jobban érezni magát, de mégis nézelődött.

És ott volt... a fürdőház mellett. Úgy vonzódott hozzá, mint ahogy egy levél pörög a folyó sodrában.

Mehmed a mostanában állandósult mélybíbor köntösét és egy dúsan feltekert, aranyszínű turbánt viselt. Ékköves lánc rögzítette a köpenyét széles vállán. Radu megpróbálta visszaidézni, ahogy Mehmed telt ajkai mosolyra húzódnak, és a szemöldöke inkább vidáman, mint gúnyosan megemelkedik. A két fiatalember, miután végre mindketten befejezték a növekedést, ugyanolyan magas és vékony testalkatú lett. De mostanában Radu kicsinek érezte magát, amikor Mehmed ránézett.

Ma még ezt is elfogadta volna, csakhogy Mehmed nem nézett felé, immunis volt a kötelékre, ami elől Radu nem tudott menekülni.

– Valóban dicsőséges – mondta Halil nagyvezír Mehmednek.

Két kezét csípőre tette, miközben felnézett az új fürdőházkomplexumra. Három egymáshoz kapcsolódó épületet adott hozzá az elmúlt hónapokban, kupolás tetejük a mecsetekét idézte. Ezek voltak az első új építmények, megelőlegezve a Mehmed által tervezett nagy palotakomplexumot. Az vetekszik majd mindennel, amit az apja valaha is épített – mindennel, amit valaha is épített *bárki*. A beruházás megünneplésére Mehmed meghívott mindenkit az Oszmán Birodalom fővárosába, aki csak számított.

Különböző európai országok követői keveredtek szabadon az oszmán elittel. Mehmed elkülönülve állt, de bőkezűen bánt a mosolyával, és nagyszabású ígéreteket tett a palotájában tartandó jövendőbeli multságokról. Szokásos kísérelővel együtt csatlakozott hozzá Ishak pasa, az egyik leghatalmasabb szpáhija, Kumal pasa, Radu

sógora, és mint mindig, mint egy keserű íz, amit nem lehet kimosni az ember szájából, Halil nagyvezír.

Radu utált régi ellenségére, Halil pasára Halil nagyvezírként gondolni. És még jobban utálta, hogy az ő saját terve juttatta Halilt olyan bizalmi és hatalmi pozícióba, amiben jobban szemmel lehet tartani. Talán Ladának igaza volt. Talán meg kellett volna ölniük. A dolgok akkor most könnyebbek lennének, de legalábbis sokkal kellemesebbek. Az ott Radu helye Mehmed oldalán.

Mintha megérezte volna Radu dögletes irigységét, Halil nagyvezír ránézett. Szája gúnyos mosolyra görbült.

– Szép Radu – mondta.

Radu a homlokát ráncolta. Nem hallotta ezt a nevet az albániai harcok vége óta, amikor is Szkander bég, az ellenségük megalkotta. Mehmed odapillantott, aztán elfordult, amint összetalálkozott a tekintetük. Mint egy pillangó, amelyik rászállva egy virágra hibát tapasztal benne.

– Mondd csak – folytatta Halil még mindig azzal az undorító mosollyal szakállas arcán –, a csinos kis feleséged tisztában van vele, hogy ez egyelőre még nem egy működő hárem? Attól tartok, hamis reményeket táplál az ide való belépéssel kapcsolatban.

A Halilt körülvevő férfiak kuncogtak. Kumal a homlokát ráncolta, majd szólásra nyitotta a száját. Radu alig észrevehetően megrázta a fejét, mire Kumal szomorúan elfordította a tekintetét. Mehmed nem vett tudomást a sértésről – a célzásról, miszerint Radu felesége belépne Mehmed háremébe, hogy elválhasson Radutól –, és nem is tett semmit, hogy megcáfolja.

– A feleségem nem...

Egy gyöngéd kéz ereszkedett Radu karjára. Megfordult, és meglátta Nazirát. Nazirát, akinek nem kellett volna itt lennie.

– A felesége nem örül annak, hogy valaki más monopolizálja az ura figyelmét.

Áttetsző fátyla alatt mosolya sokkal ragyogóbb volt, mint a téli nap. A tavasz színeit viselte, Radu mégis hidegséget érzett, amikor rápillantott. Mit művel itt?

Nazira elfordította Radut a férfiaktól, és végigvezette egy olyan ösvényen, amit több selyem ékesített, mint amennyit a legtöbb ember egész életében látott. Extravagáns volt, túlzó és abszurd, mint minden ezen az ünnepségen. Egy olyan szultán képmását tükrözte, aki túl fiatal és túl bolond ahhoz, hogy a külsőségeken és a saját örömén kívül mással is foglalkozzon.

– Mit keresel itt? – suttogta Radu sürgetően.

– Gyere el velem csónakázni!

– Nem tehetem! Muszáj...

– Elviselned Halil nagyvezír gúnyolódását? Megpróbálnod visszaszerezni Mehmed kegyeit? Hát mi történt veled, Radu?

Nazira behúzta az egyik épület árnyékába. A báméskodók számára úgy tűnhetett, mintha Radu lopna egy pillanatot a gyönyörű feleségével.

Radu összeszorította az állkapcsát, és a lány feje fölötti falra meredt.

– Dolgom van.

– A te dolgod az én dolgom. Nem írsz nekünk, és soha nem látogatsz meg! Kumaltól kellett megtudnom, hogy kiestél Mehmed kegyéből. Mi történt? Te... tudja?

Sötét szeme súlyosan sokatmondó volt, Radu számára túlságosan is.

– Nem! Természetesen nem. Én... ez sokkal bonyolultabb annál. Elfordult, de a lány megragadta a csuklóját.

– Szerencsédre én nagyon okos vagyok, és megértem még a legbonyolultabb dolgokat is. Mondd el!

Radu végigfuttatta szabad kezét a turbánja szélén, és megrángatta az anyagot. Nazira felnyúlt, és a férje ujjai köré fonta a sajátjait. Éles pillantása megenyhült.

– Aggódom érted.

– Nem kell.

– Nem azért aggódok, mert kell. Azért aggódok, mert törődöm veled! Boldognak akarlak látni, és nem hiszem, hogy *Drinápoly* tartogat számodra bármi boldogságot.

Kihangsúlyozta a *Drinápolyt*, egyértelművé téve, hogy nem a fővárosról beszél, hanem arról, ami – vagyis inkább aki – a fővárosban található.

– Nazira – sziszegte Radu –, most nem tudok erről beszélni.

Holott majdhogynem vágyott rá, bárcsak megtehetné. Kétségbeesetten szeretett volna beszélni valakivel. Bárkivel. De senki sem tudott segíteni neki ebben. Radu néha elgondolkodott azon, mit mondott volna neki Lazar, ha valaha is nyíltan beszélnek arról, hogy mit jelenthet az, amikor egy férfi szeret egy másikat. Lazar minden volt, csak diszkrét nem azzal kapcsolatban, hogy nyitott valami... többre... Raduval. Radu pedig egy késsel jutalmazta Lazar hűségét és barátságát, így most nem volt kivel beszélnie, nem volt kinek feltennie ezeket a kétségbeesett kérdéseket. Hisz ez rossz dolog, nem igaz? Hogy így szeret...

Ám amikor Radu Nazirát és Fatimát nézte, semmi mást nem érzett, csak boldogságot, amiért egymásra találtak. A szerelmük olyan tiszta és igaz volt, amelyet soha még nem látott. Az ehhez hasonló gondolatokon addig járt körbe-körbe az elméje, amíg végül az ima sem tudta lecsillapítani.

Radu lepillantott Nazira kezére, amely a sajátján pihent.

– Lehet, hogy nem a palotában keresendő a boldogságom, de nem kereshetem sehol máshol.

Nazira egy sóhajjal elengedte őt.

– Visszajönnél velem eltölteni egy kis időt otthon? Hiányzol Fatimának. Talán jót tenne neked a távollét.

– Túl sok a tennivaló.

– Túl sok tánc? Túl sok multság?

A hangja incselkedett, de a szeméből hiányzott az őszinteség. A szavai Raduba szúrtak.

– Tudod, hogy ennél többet érek.

– Tudom. Egyszerűen csak aggódom, hogy elfelejted. Nem kell ezt tenned magaddal!

– Nem magamnak vagy magamért teszem. Én... A fenébe! A fenébe, a fenébe, a fenébe.

Radu figyelte, ahogy egy tengerész-egyenruhát – strapabíró köpenyt, a közönséges katonák által viselnél szorosabb, kisebb turbánt és Mehmed színeivel díszített derékövet – viselő férfi elhalad mellette. Halil nagyvezír egyik bizalmas barátja kísérte.

– Mi az?

Nazira követte Radu tekintetét.

– Beszelnem kell azzal az emberrel. Anélkül, hogy bárki más halaná. Ez az egyetlen ok, amiért itt vagyok.

Nazira hirtelen izgatottá vált.

– Tényleg? Ő talán...

Szuggesztíven felvonta a szemöldökét.

– Nem! Nem, csak beszelnem kell vele. Titokban.

Nazira mosolya elgondolkodó homlokráncolássá változott.

– Mutatkozhattok együtt?

– Igen, de nem tűnhet úgy, hogy szándékosan találkoztunk, vagy hogy valami fontos dologról beszélgettünk. Azt reméltem, hogy talállok egy nyugodt percet, de olyan sok ember van itt... Nem volt egyedül, amióta megérkezett a fővárosba. Halil nagyvezír gondoskodott róla.

– Az ünnepségen való jelenléted akkor többértébb, mint gondoltam.

Radu összeszorította az állkapcsát.

– Sokkal.

– Nos, nagy szerencséd, hogy ilyen jól házasodtál! – Nazira a karjára tette a kezét, és a sétányra terelte. – Mesélj nekem arról a férfiről!

– Szulejmánnak hívják, és ő a flotta frissen előléptetett kapudán basája.

Nazira felnevetett.

– Ez könnyű lesz!

Könnyedén lejtett embercsoporttól embercsoportig, szemérmes mosollyal és egy-egy üdvözlő szóval fordulva mindenkire. Radu az utóbbi időben ezeknek az ünnepségeknek a periferiáján mozgott, nem úgy, mint amikor még a fényes középpontban állt. Nazirával a karján azonban többen álltak meg egy röpke beszélgetésre. Radu a nyakát tekergette, hogy szemmel tartsa Szulejmánt. Nazira erőteljesen belecsípett a karjába.

– Türelem! – suttopta.

Miután többször is megállt, hogy cseverésszen az elhunyt apja legjobb barátjának a nagybátyjával, Kumal elhunyt feleségének az unokatestvérével és még sok más emberrel, akikhez Nazira egyforma örömmel és tisztelettel fordult – függetlenül attól, hogy milyen helyet foglaltak el az oszmán társadalmi hierarchiában –,

egyenesen Szulejmánnak ütköztek. Nazirának valahogy sikerült úgy megfordulnia és elindulnia, hogy Radu konkrétan fellökte a férfit.

– Jaj! – nyikkant fel Nazira, kezét elfátyolozott szája elé kapva. – Annyira sajnálom!

Radu kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse a férfit. Korábban még soha nem találkoztak, de Szulejmán tekintete megállapodott a Radu köpenyén díszelgő, hajót formázó arany dísztűn.

– Kérlek, bocsáss meg!

– Természetesen. – Szulejmán meghajolt. – Szulejmán Baltoglu vagyok.

Radu is meghajolt.

– Radu.

– Radu...?

Szulejmán várakozó szünetet tartott.

– Egyszerűen csak Radu. – Mosolya feszélyezett volt. Lada a Draculesti család palástja alatt hagyta el őt, de Radu elutasította az apja nevét. Nem akarta újra felvenni, soha többé. – Ő a feleségem, Nazira.

Szulejmán megfogta Nazira kezét, és még mélyebben meghajolt.

– Drinápolyban szebbek a feleségek, mint Bursában.

Nazira sugárzott.

– Ez azért van, mert túl erősen fúj a szél a kikötővárosokban. Szegény nőknek ott minden energiájukat fel kell használniuk, hogy talpon maradjanak. Nem marad idejük szépnek lenni.

Szulejmán felnevetett, hangos, kirobbanó kacajjal, amellyel felhívta magára a figyelmet. De a figyelem rá és Nazirára irányult, nem pedig rá és Radura.

– Mondd csak, uram, mit csinálsz Bursában? – kérdezte Nazira.

– Kapudán basa vagyok.

– Hajók! Ó, én imádom a hajókat! Nézz oda, láttad? – Nazira a folyóban ringatózó, válogatottan előkelő csónakokra mutatott. Fantáziadús formákra faragták őket. Az egyiknek olyan volt az orra, mint egy béka feje, az evezői végébe pedig úszóhárttyás lábakat vés-tek. Egy másik úgy nézett ki, mint egy harci gálya, apró, díszes evezők álltak ki mindkét oldalán. – Radu attól fél, hogy ha kimegyünk egy csónakkal, nem jut vissza a partra. De ha lenne velünk egy kapudán basa, akkor biztosan...

Nazira sűrű szempilláin keresztül pillogott Szulejmánra.

– Állok szolgálatotokra!

Szulejmán követte őket a dokkig, ahol besegítette Nazirát egy kócsag alakúra faragott csónakba. A karcsú nyakon ülő fej előre-felé kinyúlva mutatta az útjukat, kétoldalt pedig selyemszárnyak tá-ruultak ki. A farok egy baldachin volt, ami a fejük fölé hajolt, hogy megvédje az utasokat a naptól, habár nem volt elég meleg ahhoz, hogy szükség legyen rá.

– Ez csodálatos!

Nazira boldogan sóhajtott fel, majd oldalra hajolt, hogy az egyik kezét a vízbe merítse. Radu nem volt ennyire elégedett – utálta a hajókat –, de titokban összemosolygott a feleségével. A lány elvégezte helyette a feladatát.

Szulejmán megfogta az evezőket. Radu óvatosan ült le a kis csónak hátuljában.

– Nagyon élénken fogok fecserészni, és sokat hadonászom majd a kezemmel – közölte Nazira, miközben elhúztak a parttól, és eltávolodtak a kíváncsi fülektől. – Valójában egész idő alatt beszélni fogok, és ti ketten képtelenek lesztek szóhoz jutni mellettem – mondta, és folytatta egyoldalú beszélgetését – de némán.

Bólogatott, nevetett, és a keze képzeletbeli mondatokat központosított. Bármelyik bábémszkodó láthatta, hogy Szulejmánt szórakoztatja, miközben Radu igyekszik mindent megtenni, hogy ne forduljon fel a gyomra.

– Milyen hamar tudod megépíteni az új gályákat? – motyogta Radu a csónak oldalát szorongatva.

Szulejmán megvonta a vállát, mintha a vállát próbálná lazítani evezés közben.

– Olyan gyorsan tudunk hajókat építeni, amilyen gyorsan pénzt tudtok adni rájuk.

– Senki sem tudhatja, hány hajónk van valójában.

– Építünk majd néhány gályát Bursában a látszat kedvéért, hogy úgy nézzen ki, mintha csinálnék valamit. A többi titokban készítjük el egy magánkézben levő hajóépítő műhelyben a Dardanellák mentén. De még mindig szükségem van emberekre. Miénk lehet a világ összes hajója, képzett tengerészek nélkül nem érnek többet, mint ez a csónak, amiben most ülünk.

– Hogyan képezhetnénk ki titokban ennyi embert?

Valakinek biztosan feltűnne, ha embereket soroznának be a hadiflottába. Néhány új hajót még tulajdoníthatnának egy éretlen szultán ostoba szeszélyének, egy armada viszont a hajózáshoz szükséges emberekkel együtt teljesen más dolog.

– Adjatok pénzt, hogy görög tengerészeket béreljek, és én felállítom nektek a világ legjobb hadiflottáját – felelte Szulejmán.

– Meglesz.

Radu kihajolt a hajóból, alig úszva meg az öklendezést.

Szulejmán felnevetett Nazira egy újabb pantomimjén.

– Bármit is teszel, ezt a lányt tartsd magadnál! Valódi kincs.

Nazira nevetése ezúttal igazi volt.

– Úgy ám!

Radunak nem kellett megkönnyebbülést színlelnie, amikor Szulejmán befejezte a sziget körül leírt hurkot, és visszavezett a csónakkal a dokkhoz. Radu átbökladozott rá, és hálás volt a tömör fáért a lába alatt.

– A férjednek gyenge a gyomra – állapította meg Szulejmán, miközben kisegítette Nazirát a csónakból.

– Igen. Még jó, hogy ilyen jóképű. – Nazira megsimogatta Radu arcát, majd bájosan intett Szulejmánnak. – A hadiflottánk a legképzettebb kezekben van!

A férfi fanyarul felnevetett.

– Az én kis madárhajóim lesznek a tengerek rémei!

Színpadiasan meghajolt, majd elvonult.

– Köszönöm – mondta Radu, és hagyta, hogy Nazira visszavezze a társaságon keresztül egy félreeső sarokba. Leültek egy padra, és a fürdőház falának dőltek. – Ez zseniális volt.

– Igen, az vagyok. Most pedig meséld el, mi folyik itt valójában!

– Én... mi... ez nagyon titkos.

Nazira ingerülten forgatta a szemét.

– Segíték Mehmednek a Konstantinápoly elfoglalására irányuló terveiben. Titokban kell dolgoznunk, hogy Halil pasa... – Radu grimaszt vágva szünetet tartott. Halil új titulusa mindig rossz szájízt hagyott maga után. *Miért* is ragaszkodott ahhoz, hogy Halilt pasából nagyvezírré emeljék? – Hogy ne fedezze fel a terveinket idejekorán ahhoz, hogy szabotálhassa őket. Tudjuk, hogy még mindig szövetségben áll Konstantin császárral. Szándékosan távolítottam el magamat Mehmed belső köreiből. Jelentéktelennek kell

tűnnöm; így megszervezhetek olyan dolgokat, amik látszólag nem érdekelhetik Mehmedet. Mint például a hadiflottát. Minden, amit a nyilvánosság előtt teszünk, a figyelem elterelésére szolgál. Még ez az ünnepség is csak egy színjáték, hogy megmutassuk, Mehmed komolytalan, és csakis Drinápoly érdekli. Elvégre miért fektetne bele ennyi pénzt egy palotába, ha az lenne a szándéka, hogy máshol legyen a fővárosa?

– De ha minden, amit csinálsz, titkos... Nem tudnád mindezt úgy tenni, hogy közben továbbra is az egyik tanácsadója vagy?

– Ha folyamatosan Mehmed oldalán lennék, túl nagy érdeklődés övezné a cselekedeteimet.

– Akkor nem, ha széles körben elterjedne, hogy csupán a barátja vagy. A szultánoknak lehetnek közeli barátai, akik nem feltétlenül fontosak, hanem csak szeretik őket. – Nazira lefelé pillantott. Az arckifejezése fájdalmas volt, de elszánt. – Soha nem gondolkodsz el azon, hogy talán... Mehmed többet ért, mint gondolod? És hogy ez a különválás nem is annyira stratégia, mint inkább kedvesség a részéről?

Radu olyan gyorsan pattant fel, hogy majdnem elveszítette az egyensúlyát.

– Nem!

– Ő nem bolond. Ha én egyetlen este alatt észrevettem, hogy mit érzel, bizonyára ő is meglátta ugyanezt az együtt töltött évek alatt.

Radu felemelte a kezét, és azt kívánta, bárcsak vissza tudná szívatni Nazirával az előbbi szavakat, mintha azok soha nem hangzottak volna el. Ha Mehmed valóban megértette, hogy mit érez, akkor... Túl sok mindent kellett átgondolnia. Túl sok volt a kérdés, amire nem létezett a Radu által megkívánt válasz.

– A nővéred talán bölcsen tette, hogy elment. Rájött, hogy egy szultán soha nem tudja megadni neki azt, amire vágyik.

Mehmed tervének volt értelme. Ez volt az egyetlen út. Ezért választotta ezt Mehmed.

– Azért maradok, mert az én életem itt van – mondta Radu. – Lada azért ment el, mert a trónt akarta, és meg is kapta.

Időnként elgondolkodott azon, mi lett volna, ha nem ösztönzi arra az előző évben Ladát, hogy elhagyja őket. Mert ezt is ő választotta. Pontosan azt mondta, amit Ladának hallania kellett, hogy úgy döntsön, elhagyja Mehmedet – és Radut. Sötét, kétségbeesett lépés volt. Egy lépés, amiről azt hitte, hogy közelebb hozza majd őt Mehmedhez. Radu visszafojtott egy keserű nevetést.

Ő lökte el magától Ladát, és a nővére ellovagolt Havasalföld és a dicsőség felé. Mindenhez, amire valaha is vágyott, anélkül, hogy egy második pillantást vetett volna a férfira, akit állítólag szeretett. Vagy a száználmas öccsére. De minden állítólagos okossága ellenére Radu nem tudta biztosítani magának ugyanazt a boldog befejezést, amire csellel rávette a nővérét.

Ha Lada még mindig itt lenne, vajon akkor is ez a kényszerű távolságtartással járó terv jelentené az életét? Vagy Lada kitalált volna egy másik módot, hogy aláássa Halil hatalmát? Egy olyan módot, ami lehetővé teszi Radu számára, hogy megőrizze a barátságát Mehmeddel? Egy olyan módot, ami miatt Radu nem töltene egyedül minden éjszakát azon tépelődve, hogy vajon mikor lesz a jövője olyan, amilyennek remélte? Azon tépelődve, hogy egyáltalán mit remélt?

A remény olyan nyíl volt, amely egy másodpercre sem szűnt meg átfúrni a szívét.

A tervek ellenére Mehmed intézhette volna a dolgokat úgy, ahogyan Nazira mondta. Kereshetett volna ürügyeket, hogy személyesen beszélhessenek ahelyett, hogy titkos, rejtett üzeneteken keresztül kommunikálnának. Mehmed sok mindent megtehetett volna, de nem tette, és valószínűleg soha nem is fogja. Ha Radu megengette volna magának, hogy ezeken rágódjon, biztosan megőrül.

Kerülte Nazira tekintetét.

– Semmi baj. Minden olyan, ahogy mindig volt, és ahogy mindig is lesz. Ha egyszer elfoglaljuk Konstantinápolyt, újra mellette leszek. Mint a barátja.

Radu hangja megbicsaklott az utolsó szónál, elárulva őt.

– Elég lesz ennyi? – kérdezte Nazira.

– Annak kell lennie. – Radu próbált mosolyogni, de hasztalan volt Nazirával szemben hamiskodnia. Inkább lehajolt, és csókot nyomott a felesége homlokára. – Add át az üdvözetemet Fatimának! Nekem dolgom van.

Nazira felállt, és határozottan megfogta a férje könyökét.

– De nem nélkülöm. Szükséged van egy szövetségesre.

Radu felsóhajtott. Tényleg szüksége volt rá. Olyan magányosnak érezte magát... olyan elveszettnek. Nem akarta ezt kérni a lánytól, de voltaképpen nem is kérte. A lány egyszerűen csak megjelent, és közölte vele, hogy mi lesz. Ez feltételezhetően Nazira egyik jellegzetes vonása. És Radu hálás volt érte.

– Köszönöm.

Együtt sétáltak vissza az ünnepségre. Immár kevésbé érződött pokolnak, sokkal inkább egy játéknak. Nazira szándékosan azokat az embereket üdvözölte, akik valószínűleg a legkevésbé szívesen álltak szóba Raduval most, hogy kiesett a pikszisből. Azért tette, hogy

bosszantsa őket, és Radu imádta ezért a lányt. Élvezettel nézte, hogy azok, akik egykor az ő kegyeiért kuncsorogtak, majd pedig feszengve elkerülték, miként próbálnak udvariasak lenni. Radu tulajdonképpen jól szórakozott. És jó hírei voltak Mehmed számára, ami ürügyet jelentett arra, hogy beosonjon a termeibe üzenetet hagyni.

Nevetve fordult meg, majd szemtől szembe került múltjának kísérteteivel.

Aron és Andrei Danesti. A gyerekkori vetélytársai. Emlékei az erdőben lefolyt ökölharcoknak, amelyeket csak Lada vadsága állított meg. Radu nem volt képes egyedül szembeszállni velük, de kiötölt egy másik utat. Amikor utoljára látta a Danesti fivéreket, éppen nyilvános korbácsolást szenvedtek el lopásért. Radu csalta törbe őket bosszúból a kegyetlenségükért.

Az idő megnyurgította a testvéreket, más testfelépítést adott nekik. Aron sovány volt, és beteges kinézetű. A bajusza és a szakálla ritkás és egyenetlen. Andrei jobban bírta magát, széles vállú és egészséges volt, bár az arckifejezésében bujkált valami óvatosság, amit Radu fortélya előtt nem lehetett látni. Raduba futólag beleiszúrta a bűntudat, amiért a tettei ezt vették valakinek az arcára.

Aron elmosolyodott, és Radu meglátott valamit a férfi szemében, amit gyerekként soha: kedvességet.

De úgy látszik, az idő Raduval szemben szigorúbban járt el, mint Danesti ellenségeivel szemben. Vagy a turbánja és a török ruhája álcázta tökéletesen. A fivérek mosolyában – Andreié óvatos, Aroné kedves volt – a felismerés szikráját sem lehetett felfedezni.

Nazira vidáman mutatkozott be. Radu ellenállt a késztetésnek, hogy pajzsként a lány elé állva védelmezze tőlük Nazirát. Már bizonyára nem ugyanazok a zsarnokok, akik gyerekkorában voltak.

– Honnan érkeztek? – érdeklődött Nazira.

– Havasalföldről – válaszolta Andrei. – Az apánkkal jöttünk ide, a fejedelemmel.

Radu fülében a szél üvöltéséhez hasonló zúgás támadt.

Nazira arca felragyogott.

– Ó, micsoda véletlen! A férjem...

Radu megrántotta a lány karját.

– Elnézést, de mennünk kell.

Olyan gyorsan távozott, hogy Nazirának futva kellett lépést tartania vele. Amint befordultak egy sarkon, Radu elgyengülten a falnak támaszkodott. Az apjuk. Egy Danesti. A havasalföldi fejedelem. Ez azt jelenti, hogy Lada nem ül a trónon.

És ha ezek idejöttek a tiszteletüket tenni, akkor Mehmed *tudta*, hogy Lada nem ül a trónon.

Mit tudott még? Milyen más titkokat tartott még rejtve Radu előtt?

Most az egyszer azonban a legnagyobb kérdése nem Mehmed körül forgott. Az elmúlt hónapok alatt Radu nem írt Ladának, mert Lada soha nem írt neki. És mert gyűlölte a nővérét, amiért ő megkapta, amit akart, és ahogy mindig, nem hagyott neki hátra semmit.

De úgy látszik, tévedett.

Hol van hát Lada?

2

1453. február

MINDÖSSZE HÁROM FELISMERHETETLENSÉGIG ÖSSZETÖRT UJJ kellett ahhoz, hogy az orgyilkosjelölt sikoltva kiadja Lada ellenségének a nevét.

– Nos. – Nicolae felvonta a szemöldökét, ami egykor egybenőtt, de immár egy ördögi sebhely hasította ketté, ami nem halványult el az idő múlásával. Elfordult, miközben Bogdan elvágta a fiatalember torkát. Az testet elhagyó élet hője enyhén gőzölgött a fagyos téli levegőben. – *Ez kiábrándító.*

– Hogy Brassó kormányzója elárult minket? – kérdezte Bogdan.

– Nem, hanem hogy az orgyilkosok színvonala ilyen mélyre süllyedt.

Lada tudta, hogy Nicolae humorral akarja elsimítani a helyzetet – a férfi sosem szerette a kivégzéseket –, de a szavai szíven ütöttek. Az mindenképpen csapás volt, hogy Brassó kormányzója holtan akarja látni. Segítséget ígért neki, ami hónapok óta az első reményfoszlányt adta Ladának.

És most már nem maradt ennyi sem. Brassó volt az utolsó az erdélyi városok közül, ahol szövetségesre próbált találni.

Egyik havasalföldi nemes bojár család sem válaszolt a leveleire. Erdély, a Havasalföld és Magyarország közé beszorított, megerősített hegyi városaival, erősen havasalföldi népességű volt, de Lada most már látta, hogy a szászok és a magyarok uralkodó osztálya úgy kezeli a népet, mint a szemetet. Értéktelennek tartja.

Viszont az, hogy elveszítette az utolsó esélyét egy szövetségesre, majdnem rosszabb volt, mint hogy ez a legtöbb, amit hajlandónak mutatkoztak kiállítani ellene: egy alultáplált, rosszul képzett orgyilkost, aki még alig nőtt ki a gyerekkorából.

Ekkora félelmet keltett, ennyi tiszteletet érdemelt.

Bogdan átrúgta a testet a táborukat szegélyező kis vízmosás szélére. Ahogy gyerekkorukban, most sem kellett külön megkérni, hogy takarítsa fel a lány okozta rendetlenséget. Letörölte a vért az ujjairól, aztán visszarángatta a kezére rosszul illeszkedő kesztyűjét. Egy idomtalan kalapot hordott mélyen a fejébe húzva, eltakarva a füleit, amik elálltak, mint a korszó füle.

Szélesre, erősre nőtt. A harcmodora nem volt látványos, de brutálisan hatékony igen. Lada látta őt akció közben, és vissza kellett nyelnie az elismerő szavakat, amik az ajkára szöktek. A férfi kényesen tiszta is volt – ezt a törökök által előtérbe helyezett jó tulajdonságot nem minden embere őrizte meg. Bogdan mindig frissen illatozott, mint a fenyőfák, amelyek között rejtőztek. A közelében minden az otthonára emlékeztette Ladát.

A többi embere a tüzek mellett kuporgott, a terebélyes fák között csoportokban szétszórva. Pont olyan idomtalanok voltak, mint Bogdan kalapja, az egykor makulátlan janicsár-egyformaságot már régen maguk mögött hagyták.

Harminc főre fogyatkoztak: tizenkettőt vesztek el, amikor váratlanul összetalálkoztak a havasalföldi Danesti fejedelem egyik

csapatával, miközben megpróbálták átkelni a Dunán az országába, és további nyolcan veszték oda az azóta eltelt hónapok alatt, amelyeket rejtőzködéssel, meneküléssel és kétségbeesetten szövetségeseiket keresve töltöttek.

– Mit gondolsz, Brassó a Danesti fejedelemmel szövetkezik vagy a magyarokkal? – kérdezte Nicolae.

– Számít az? – gurult be Lada.

Minden oldalon ellene voltak. Az arcába mosolyogtak és segítséget ígértek, aztán a sötétben orgyilkosokat küldtek.

Mehmed érdekében legyőzött már ennél sokkal jobb orgyilkosokat is, ez azonban sovány vigaszt jelentett, de még rosszabb, hogy a Mehmeddel töltött időre emlékezve jutott az eszébe. Úgy tűnt, mintha minden, amire büszkén tekinthetett vissza, akkor történt volna, amikor vele volt. Hát ennyire lealacsonyította őt, hogy maga mögött hagyta azt az énjét, aki Mehmed mellett volt?

Lada lehajtotta a fejét, és megdörzsölte a nyaka tövében szüntelenül feszesnek érződő helyet. Amióta nem sikerült elfoglalnia a trónt, sem Mehmednek, sem Radunak nem írt, és nem is kapott tőlük hírt. Túlságosan megalázónak érezte kiteredetni előttük a kudarcát, és előre látta, mit mondanak majd. Mehmed hívná, hogy térjen vissza. Radu vigasztalná – de Lada megkérdőjelezte, hogy vajon örömmel üdvözléne-e a visszatérését.

Azon is elgondolkodott, vajon mennyire kerültek közel egymáshoz a távollétében. De ez nem számított. Úgy döntött, hogy elhagyja őket, mintegy az ereje jeléül. Soha nem térne vissza hozzájuk gyengeségből. Annak idején azt hitte, hogy az embereivel, a Mehmedtől kapott diszpenzációjával, a sokéves tapasztalatával és az erejével a trón az övé lesz, csak el kell foglalnia. Azt hitte, hogy a személye elég lesz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Most már tudta, hogy sosem lesz elég semmi, amit megtehet. Hacsak nem növeszt péniszt, ami nem tűnt valószínű lehetőségnek. Sem különösebben kívánatosnak.

Habár egyszerűbb könnyíteni vele magán az embernek, amikor állandóan az erdőben rejtőzködik. A hólyagja kiürítése az éjszaka közepén fagyos, kellemetlen vállalkozás volt.

Mi maradt hát meg neki? Nem voltak szövetségesei. Nem volt trónja. Nem volt Mehmed, nem volt Radu. Csak ezek a kemény emberek maradtak neki, kemény kések és kemény álmok, és egyiknek sem vette hasznát.

Petru egy tél által lecsupaszított fának támaszkodott. Testesebb és csendesebb lett az elmúlt év során. A fiúnak, aki akkor volt, amikor csatlakozott Lada csapatához, minden nyoma elillant. Az egyik fülét megcsonkították, ezért hosszabbra hagyta nőni a haját, hogy eltakarja. A borotválkozást is abbahagyta. Ahogy a legtöbb férfi. Az arcuk már nem volt olyan csupasz, mint ami korábban janicár mivoltukat hirdette. Szabadok voltak, de ugyanakkor céltalannak is, ami egyre jobban aggasztotta Ladát. Amikor harminc harcra és gyilkolásra kiképzett embernek nincs miért harcolnia és gyilkolnia, mégis mi köthetné őket hozzá?

Kihúzott egy ágat a tűzből. Izzó fáklya volt, fénye megperzselte a szemét.

Inkább érezte, mint látta, hogy az emberek figyelve rá terelődik. Ahelyett, hogy tehernek érezte volna, inkább erővel töltötte el. A férfiaknak szükségük volt valami tennivalóra.

Ladának pedig látnia kellett, hogy valami ég.

– Nos – mondta, és lezseren megpördítette a lángoló botot a levegőben. – Azt hiszem, üdvözetünket kellene küldenünk Erdélybe.

